

Hlava XIII

Co dělá?

— No pořád stejně. —

A jak dlouho v tom bude?

— to se neví, to je různý.

To prej může bejt i léta. —

A co jim řekneme?

— No, že je v jógický posici, v tom samádhi.

Já si stejně myslím, Franto, jako je ta hatha jóga, jestli to vlastně taky nejsou ... vypadá to podezřele podobně. —

No, aspoň je klidnej! Lepší, než když pobíhal a křičel a utíkal nám, Kdyby tak vostal, nic se nestane. Svatý vobrazy se taky nehejbaj. — Nebo ty jurodiví v Rusku, to je taky to samý, když vo tom čteš, Dostojevskýho a tak. — No, teď jim tam jurodiví vládnou, jen aby to nepřišlo sem. S tou nezaměstnaností, to by mohlo.

— No právě, Franto, třeba to je celý zbytečný. —

Nebuď blbej, Venouši, ty ničemu nerozumíš. Zázračný lékaři vydržej všechny režimy, kamaráde, protože ty prominenti jsou vždycky sami nejvíc pověřiví. A když ne voni, tak jejich ženy a milenky. Dvorní kamarila, kamaráde.

— Já si ale stejně myslím, Franto, že to nějak špatně dopadne. Je to celý takový vohyzdný, jako rouhavě, nebo co. Já nemůžu říct, že bych byl nábožnej, to furt říkám, ale mám pocit, že tady je něco ... nevím jak bych to řek. Naposled, když jsem tam nakouk, to bylo takový až příšerný, víc než jindy. Já už se tam teď skoro bojím, no, podívej se sám. —

Na co, co bych z toho měl? Je to blázen, no, nic jinýho. A když jsou druhý lidi taky vlastně blázni, proč bysme toho nevyužili? Máme se nechat jejich bláznivinama zničit ... tak je radši využijeme. Ne? A je to.

— No, to je na povrchu pravda, jenže, Františku, grau ist die Theorie. Kdybys to tam viděl. Tam, že jó, tam svíčka, jako v kostele, jako věčný světlo. Von tam stál, v tom rigidním stuporu, ruce roztažený, jako, jako ukřižovanej. A ta holka, ta ti před ním klečela a jen tak na něj civěla. A vobčas vstávala a utírala mu vobličej ručníkem, jako ňáká Veronika nebo Magdaléna ... Já ti říkám, je to hrůza a jako na blití, já už to nevydržím, to je snad lepší chcípat hlady. —

Vašku! Ať tě ani nenapadne! My tě tady přece potřebujeme, kdyby ouřady a tak. Kromě toho ses do toho sám uvázal.

— No, jenže ne do tohohle švindlu. —

Jakej švindl? Copak ty bylinky nefungujou? Fungujou, že jó, vždyť jsi mi to sám vykládal. A pak, hele, s tou starostovou.

— No právě, to je to. Kdyby to byl normální švindl, tak bych ani nemuk, smál bych se, ale s tou starostovou ... Franto, to není jen tak. Tady jsou ňáký síly ve hře, kterejm my nerozumíme, ale já ti říkám s dobrým to není.

To je takový jako pitvorný, nevím, jak bych to řek. Já jsem jednou čet, že v Německu, to bylo eště před Hitlerem, že tam měli dva buzeranti svatbu v kostele, farář je voddával, nebo ňákej pastor, co Bůh spojil, člověk nerozlučuj. Z toho jsem měl vždycky taky takovej pocit, jenže slabší ... nebo jako jsou ty siamský dvojčata a tak.

Ne, Franto, dáme ho do Kořán a budeme se živit ňák normálně. —

No, to bysme pozdějc mohli, kdyby se moc posrával, a tak. Řekli bysme, že vodošel do Himalájí, nebo vstoupil na nebesa, nebo do nirvány, nebo tak, ale že nám pořád radí. To máš pravdu, to by asi bylo nejlepší.

— Ale Bože můj, Franto, tak já jsem to nemyslel, já myslel vůbec, pryč od toho. —

Cože?! Nebuď blbej! Víš, kolik už máme? To bys nevydělal, kdyby ti Pámbů všechny hříchy voduštil ... myslím jako tu polovinu, co se rozdělíme, nebuď labuť, Vašku, svět je tvrdej.

— No právě, abysme si na něm eště nerozbili držku. Teď jak von je pořád stuporósní, já myslím, že bysme ho měli dát do ústavu. —

Eště že se vobjevila ta holka, ta se vo něj bude starat a je to. Ta je úplně zfanatisovaná.

Kdo to vlastně je? —

Ale no, děvečka z Havránky, copak se nepamatuješ, metala tam, když jsme ho tam našli, tenkrát, jak byl tejden pryč, u toho piana ... No, ta se v něm shlídla, tak teď ji tady máme. Jenže kdo ji bude živit?

— Franto, tos teď přehnal, nerouhej se, před chvílí's říkal, kolik máme vaty a teď takhle. Nebuď neužilej. —

No, to máš pravdu. Jenom aby to, teda, když říkáš, neškodilo provozu, když ten posvátnej asketa má teď u sebe ženskou.

— To se neboj, oni jsou většinou dost nesexuální.

No jo; a kdyby, tak řekneme, že je to ta mahášaktí, ženskej princip božství. Vůbec, některý ty ženský co sem lezou ... co kdybysme z toho udělali kula jógu?

— Franto, já se z tebe pobliju, já jsem jakživ neviděl takovou cynickou svini, ty máš tu moral insanity, pacholku, ty seš stejně bláznivej, jako von, jenže jinak. —

No však, vrána k vráně sedá. Ale prosím tě, když von tam stojí, třeba s těma rukama do kříže, nebo všelijak zkroucenej, na jedný noze a tak, jak to, že to vydrží, že ho to nebolí. Anebo, dejme tomu, necejtí bolest, nebo na ni nedbá, ale že mu vůbec vydrže ty svaly. Podívej, když musíš bejt nějakou dobu v určitý posici, tak ty svaly se ti unavěj, že ... jako já jsem dřív dělal horolezectví, když se dlouho vopíráš vo jednu nohu, tak ti začne tak jako cukat, to se říká, že šije ... šije mu noha, nebo že telegrafuje ... tak jak to, že jemu to nešije a tak?

— No právě. Podívej. Nám blázni nepřipadaj zvláštní, protože je jich hodně ... a tak, ale ten jejich stav zvláštní je, málo platný. Jako třeba tohle, cos teď nanes, to je fakt a to se moc těžko vysvětluje ... Z toho hlediska to vlastně snad ani není tak divný ... s tou starostovou. My říkáme blázen, blázni, svatý a proroci byli blázni ... jaks to tady říkal minule, ale co to je blázen je nakonec stejně záhadný, jako co je svatej, nebo prorok, nebo posedlej ... jenže se to nesmí moc říkat, protože to by tu bláznovinu v lidech moc podporovalo ... a protože by se toho báli, obrátili by se proti tobě. Já ti říkam, Franto, vata nebo né, mně se to nelíbí a chci z toho ven. —

No jo, tys byl vždycky blbej, nebejt mě, tak jsi chcíp i s ním ... a takovej provozní kapitál ... dyť jsi vůl!

Tak já už spím, zejtra se zase pohnou poutníci, nebo teda klienti, nebo co ... tak tě mrsk, dobrou.

— Dobrou.